

Egyházközségi Híradó

Az Aszódi Római Katolikus Egyházközség
időszaki tájékoztatója

2017. szeptember – Szent Mihály hava

XIX. évf. 65. szám

2017. év Szent László éve

Az emlékév célja felhívni a figyelmet arra, hogy Szent László a keresztény egység jegyében kapcsolta össze a közép-európai nemzeteket. Az életművében a nemzet fogalma is hangsúlyos volt, hiszen a Magyar Királyság az ő uralkodása alatt tudta megerősíteni pozícióját és szerepét a térségben.

Szent László király az első olyan Árpád-házi uralkodó volt, aki összekapcsolta a közép-európai népeket, hiszen Lengyelországban született, Erdély védőszentje lett. A keresztény élet megszilárdításáért két új püspökséget hozott létre, Nagyváradon és Zágrábban. Nyitrán halt meg. Szent László e népek közösen tisztelt királya és az itt élő nemzetek összetartásának, együttműködésének szimbóluma lett.

Szent László európai szemlélete, amely egyben az ország stabilitásának és megszilárdulóban lévő keresztény kultúrájának védelmét is jelentette, kirajzolta egy régió körvonalait, amely Horvátországtól a magyar, cseh, lengyel területeken át egészen a keleti keresztényég határig terjedt, de nem egyetlen birodalomként, hanem

A Szent László-évet a nemzetpolitikai államtitkárság hirdette meg 2017-re, a lovagkirály trónra lépésének 940., szentté avatásának pedig a 825. évfordulója alkalmából.

a szövetségesek összetartása és emberi közelsége révén.

Királyként is mindig kész volt arra, hogy személyesen is kockára tegye életét mindenért és mindenkiért, akiben *„Isten ügyét és a magyar ügyet látta meg”*.

Istennek terve volt Szent Lászlóval, azt a szerepet szánta neki, hogy hadvezérként védje meg a magyarságot és az országban élő többi népet a belső biztonság *„megrontóitól”* és a nomádok hazánkba való betöréseitől. Előtte azonban ő is átélte a rivalizálást, mert harcolnia kellett az ország függetlenségéért, amelyet azzal mutatott meg, hogy amikor 1077-ben trónra lépését nem a német-római császárnak jelentette be, hanem VII. Gergely pápának. Igyekezett sokat tenni azért, hogy az ország állandó hazája és *„szeretett otthona”* legyen a magyar népnek

Szent László felismerte, hogy korában a nyelv is erős, közösséget alkotó tényező, és ezt felhasználta a keresztény hit és közösség építésére. Kortársai és az utókor is szentnek tartották, azt az embert tisztelték benne, aki *„szívvvel-lélekkel építette és védte egyházát és hazáját”*, aki István királyt, Imre herceget és Gellért püspököt szentté avattatta. Ezzel saját példaképet adott a magyar népnek

Szent László tisztelete a történelem során újra meg újra felvirágozott, szentté avatását követően, majd az Anjou királyok idején a

XIV. században a lovagi eszmény tökéletes megtestesítőjét látták benne, aki kiállt a gyengékért, táplálta a szegényeket és az éhező, szomjazó katonákat. Halála után évszázadokkal is őt hívták segítségül a harcban, és meg voltak győződve arról, hogy személyesen is megjelenik és részt vesz a csatákban.

Szent László király alakját legendák veszik körül, és bár a szentek legendái nem helyszíni riportok és nem történeti tudósítások, mégis hiteles képet őriznek egy-egy nagy személyiség legjellegzetesebb vonásairól. A barokk korban, amikor megszilárdult a magyar szentek kultusza, az oltárképeken Szent István mellett Szent László a másik nagy és szent király gyakran szerepelt. E képeken míg *„István méltóságos testtartással a távolba tekint”*, addig *„László magabiztos erővel tartja harci bárdját, mintegy készen arra, hogy megvédje a bölcsesség és az igazságosság művét minden veszélyben”*.

Vajon miben volt az ő varázsereje? A híres Prohászka Ottokár püspök fogalmazta meg legkifejezöbben:

„A magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté... A kereszténység ezentúl már nemzeti léletté, a keresztény király a nemzet hősevő lett.”

Ilyennek vallotta 1500 körül az alábbi ének szerzője is:

*Idvezlégly kegyelmes Szent László kerály!
Magyarországnak édes oltalma,
Szent kerályok közt drágalátus gyöngy,
Csillagok között fényességes csillag!
Szenháromságnak vagy te szolgálja,
Jézus Krisztusnak nyomdoka követi;
Te szent léleknek tiszta edénye,
Szűz Máriának választott vitéze.*

Szent László király könyörögj érettünk!
István atya

Félmáraton testben és lélekben

(Gondolatok az 5. Galgamenti Élő Rózsafüzér Zarándoklat alkalmából)

Leszálltam a vonatról. Örültem a szép időnek, hiszen ahhoz képest, hogy reggel fél nyolc volt nyári-san melegen sütött a Nap...

A Keletinél lévő buszmegállóhoz közeledtem, amikor feltűnt: milyen sokan várakoznak már ott!

Közelebb érve csupa sportruházatba öltözött embert láttam magam körül. A legdivatosabb márkák voltak rajtuk: futócipők, neonszínű mezek, csinos fejpántok. A karjukon lépésszámláló órák, kezükben vizes palackok. Arcuk az előttük álló, nagy feladatra összpontosítva feszült volt, szemük elszántan csillogott. Olyannak látszottak, mint a versenylovak a rajt előtt. Mindenki hátán ott volt a sokatmondó felirat: Wizzair Félmáraton, 21 km, 2017. szeptember 10.

Tehát, ide igyekszik mindenki, konstatáltam.

Nem meglepő: Budapesten szinte minden hétvégére jut 1-1 ilyen program. Ez az új divatőrület. Családok, baráti társaságok, munkahelyi közösségek futnak, versengenek körbe-körbe a városban.

Akár irigykedhettem volna is, milyen nagyszerű programlehetőség

ez. Ehelyett eszembe jutott az én előző napi élményem, különös kontrasztjaként ennek a kicsattanóan egészségtudatos, „terndi” embertömeg – várokozgatásnak. Ezek az embertársaim életük egy nagy kihívására, teljesítményére készültek éppen, legyőzve önmagukat és legyőzni akarva másokat.

Egy nappal korábban én is részt vettem egy „félmáratonon”, nem messze Budapesttől. De milyen egészen más arcuattal, hangulatban és mennyire más célból!

Itt is voltak persze divatos túraöltözékek, de népviselethez tartozó bőszyoknyák és fejkendő is, kényelmesre taposott, kerti munkában „edzett” műbőr-cipők, és voltak testre kötözhető babahordozók és görbebotok is...

Itt nem reklámfeliratok virítottak, hirdelve a modern testkultúra összes kellékét. Itt a keresztet, a kereszteteket követték a kicsik, és a nagyok, az idősök és a fiatalok, a bicegők és a még rugalmas lép-tűek...

2017. szeptember 9-én, immár ötödször, kb. 120 ember kelt útra, hogy körbeimádkozza a Galgamentét. Erről nem adott hírt az összes média, nem volt jelen a világsajtó... Elgondolkodtam, hogy mennyire más élmény és érték az, ami minket ott összekötött, mint ezt a pesti, a félmáraton teljesítésére áhító embertömeget.

A mi zarándokcsapatunkban, ebben az „együttlétben”, többek között ott lehetett az idén megkeresztelkedett javító növendék a nevelőjével és a református pszichológusával, a cursillista nagymama az unokájával, a vasutas, aki az első alkalomtól fogva résztvevő és mindig lelkesen cipeli a hangszórót. Itt voltak újra a galgamenti cursillós csoportok tagjai, közöttük a bagi lánytestvérek, akik már bejárták Európa szinte valamennyi zarándokútját, mégis a GÉZ a legkedvesebb útjuk.

Mint eddig minden alkalommal, most is jelen volt hű krónikásunk, a logót-jelvényt tervező délvidéki néprajztudós és élete párja, a hátteret biztosító karitászok egyike. Óriási teljesítményt nyújtanak év-

ról-évre ezek a „pirospólós angyalok” – ahogy én nevezem őket. Beharangoztatnak, elébünk jönnek – és a Galgamente legfinomabb házi süteményeivel, artézi vizével, lila-hagymás zsíros kenyérével frissítik fel az elfáradt testeket.

Míg a tanúságtevők életükben megtapasztalt istenélményeikkel, a plébános atyák pedig köszöntő szavaikkal és áldásaikkal a lelkeket töltik meg a szeretet erejével.

A zarándokok, mi, a Galgamente hívő népe pedig mentünk a kereszt után, egymás mögött és mellett. Énekeltünk, rózsafüzért mondtunk. Megálltunk egy magaslaton, ahonnan belátni az egész környéket és imádkoztunk településeinkért. Azokért az emberekért is, akiknek fogalmuk sincs szegényeknek erről az egészlől. Megtelt az a kosár is, amelybe az imaszándékokat gyűjtötték össze az otthon maradt szerettekért.

Az aszódi Szentkeresztnél körbenéztem, és megállapítottam: legalább 80 embert személyesen ismerek a zarándoktársaim közül. „Gyüttmentként” soha máshol nem találkozhattam volna ennél több jó emberrel ezen a tájon, mint itt...

Amikor hazaértem, bekapcsoltam a televíziót. Éppen a Wizzair Félmáratonról adtak hírt. Szenzáci-

ós sikerről számoltak be: még soha ennyien nem voltak, 15 ezer ember rajtolt el.

Én nem tudom mennyien vettek részt aznap az Úr napján, Budapesten, szentmisén vagy istentiszteleten. Erről, ugye, nem szólnak a hírek. De azt tudom, és tanúskodom róla, hogy előtte szombaton legalább 120 boldog galgamenti istengyermekével tettem meg „fémaratonnyi” távot a kereszt mögött. És látván a sok gyenge és idős, de mindvégig kitarító zarándoktársamat – ezt tartom olyan teljesítménynek, mint az egészségesek öncélú futóviadalát.

Abban is biztos vagyok, hogy ez Istennek tetszőbb bármi sportsikernél, hiszen itt sokkal többről van szó.

Ferenc pápa május 27-én Genovában ezt mondta a szentmisén: „A keresztény nem rövidtávfutó, aki esztelenül rohan, de nem is hódító, akinek előbb kell érkeznie a többinél. Egy zarándok »reménykedő maratonfutó«, szelíden, de eltökélten halad előre, bizakodó, ugyanakkor leleményes, vállalkozó szellemű és nyitott, szorgalmas és együttérző. Ebben a stílusban járjuk a világot!”

Reméljük, a Galgamente hívő népében mindig lesz kellő elszántság, hogy gyakorolja a „lábak imáját”.

És vajon mi adhat reményt erre? Egy örömhír: a GÉZ megálmódóinak, főszervezőinek, a bagi Katona Palinak és feleségének, Ildikónak – akiket Isten az első csíksomlyói gyalogos zarándoklaton „ajándékozott egymásnak” – hamarosan megszületik a 4. gyermeke. A zarándokok védőszentje után Jakabnak fogják keresztelni.

Azt hiszem, ennél nagyobb áldás nem kell a GÉZ jövőjére...

Lakos Mária Lujza

Ökumenikus napközis tábor - 2017

Július első hetében lehetőséget kaptunk, mint középiskolás diákok, hogy segíthessünk a Hitéleti Központban megrendezésre kerülő Ökumenikus napközis táborban.

Néhány éve még mi voltunk a táborozók, de idén, már mint kortárs segítők élvezhettük ennek a tábornak minden pillanatát. A hét első napján még kissé félénken érkeztek a gyerekek a táborba, de egyik pillanatról a másikra megtalálták egymással

és velünk is a közös hangot. Nagyon jó érzéssel töltött el minket, hogy a gyerekek már az első nap délutánjától fogva barátként tekintettek ránk és ez az érzés kölcsönös volt. Minket is meglepett, hogy ez a két különböző korosztály ilyen könnyen megtalálta a közös hangot. Isten ígéje egy közös, boldog és biztos pontot adott a beszélgetésinkben.

A hét jelmondata „Ne győzzön le

téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat jóval!”.

Ennek a mondatnak a fényében teltek napjaink – a sportolás, a játék, a kézműves foglalkozások és az elmélkedések idején is.

Ez a táborozás sem telhetett el kirándulás nélkül. Nagy örömünkre szolgált, hogy ellátogathattunk Szirákra a „Teleki” Evangélikus Templomba és a kisbágyoni Afrikai Vadászmuzeumba. Köszönettel tartozunk vendéglátóinknak az óriási emlékért.

Rengeteg élménnyel gazdagodtunk a hét folyamán. A gyerekekkel együtt mi is újra ellátogathattunk Klári néni csodapatikájába és Oxa néni bábszínházába, de szívesen vettünk részt a kézműves foglalkozásokon, a zenéléseken vagy akár a kürtöskalács sütésen is.

Közben nagyon sokat tanultunk a felnőtt szervezőktől. Olyan felnőttekkel voltunk körülvéve akik példát mutattak nekünk Isten országa felé. Akik megmutatták, hogy a hitnek és a szeretetnek milyen hatalmas ereje van és micsoda összetartásra képes.

A hét végeztével rengeteg lelki ajándékkal tértünk haza.

Csak köszönettel és hálával tudunk gondolni erre a szeretettel teljes öt napra.

Pásztor Attila / Csonka Enikő

Egyházközségünk emléksarnoka 1.

A szentmisék alkalmat nyújtanak számunkra, hogy szereteteinkre, egyházközségünk az ország, az emberiség kiválóságaira emlékezzünk, és egyben az értük érzett soha el nem múló szeretet, köszönet és megbecsülés szellemében kérjük Mennyei Atyánkat, hogy ne feledkezzenek meg róluk a megjövendölt végítélet napján.

Nagy örömmel tapasztaltam, hogy István atya több alkalommal, amikor nincsen a hívek részéről felkérés, olyan személyekről is megemlékezik, akik az elmúlt századokban éltek, és emléküket

belepte a múlt idő, a feledés pora. Azokra emlékezünk, akik a mi egyházközségünk tagjai voltak egykoron, és másokra is, akik nem Aszódon éltek, de keresztényi alázatukkal, anyagi és lelki segítségükkel hozzájárultak templomunk, sőt templomaink, egyházi épületeink létesítéséhez és ezzel elősegítették egyházközségünk tagjainak lelki alakítását, hitük gyakorlását, megerősítését.

Bár ezekről a kiválóságokról mindenki tájékozódhat A Szentháromság Népe című könyvem oldalain, az alábbiakban kicsit részletesebben mutatom be őket.

Először egyházi jótévőinkre emlékezem.

Tudni kell, hogy a török hódítás idején, amikor Aszód 1640-ben újratelepült, ekkortól kezdve az aszódi római katolikusok a bagi plébános lelki

gondozása alá kerültek, ami 1874-ig tartott.

Beliczai Endre bagi plébános (Bagon szolgált 1736-1748 között) az első, akit ki kell emelni, Ő kezdeményezte a kőtemplom építését. Ugyanis a Szentkereszt dűlőben ekkor még álló, középkori templom, minden-féle javítgatás ellenére használhatótlanná, sőt élet-veszélyessé vált, amiért a váci megyéspüspök 1746-ban megtiltotta használatát. Beliczai plébános megnyerte Bag földesurának és egyben kegyurának, a hívő katolikus gróf Grassalkovich Antalnak, továbbá **gróf Althann Mihály Károly** váci megyés-püspöknek a támogatását és így a hívőkkel összefogva belekezdtek a templomépítkezésbe. Beliczai plébánost a püspök más faluba helyezte át, így a templomépítés utódjának, Béress József (1748-1757) szolgálati idejének első két évében valósulhatott meg.

Még két bagi plébános nevét kell megemlíteni. Az egyik **Márthonyi Pál** váci kanonok (egykor: 1718-1724 között bagi plébános), aki az aszódi *Szentháromság* titulusú templomot 1750-ben felszentelte. A másik **Zsiger Mihály** (1760-1785), aki először kezdeményezte önálló római katolikus plébánia létrehozását, már a pecsétet is elkészíttette: "*Sigill. Eccl. Cath. Oppidi Aszód 1774*" (Aszód Mezőváros Katolikus Egyház-község Pecsétje 1774).

Aszód önálló római katolikus plébániájának a felállítását (1874) **Peitler Antal József** (1859-1883) váci megyéspüspöknek köszönhetjük. Az első plébános **Vozárik**

Antal (1874-1882) megbízása csupán három évre szólt, ám ő mindaddig maradt Aszódon, amíg a kezdeti nehézségeket és problémákat fel nem számolva adhatta át az Egyházközséget utódjának.

Schusztér Konstantin (1886-1899) püspöksége alatt, **Kerekes János Jakab** (1882-1894) aszódi plébános idején épült fel a Szt. Imre utcában, 1890-91-ben, a 2008-ig használatban lévő plébánia épülete.

A váci egyházmegye nagy megújítója volt **gróf Csáky Károly Emánuel** (1900-1919), aki messzemenően támogatta a Javitóintézet templomának a felépítését. A *Jézus Legszentebb Szíve* titulusú, az első magyarországi ökumenikus templomnak a felszentelésére 1906-ban került sor, amikor is a szertartás bemutatója **Jung József** váci segédpüspök volt.

Nagy eseménye volt egyház-községünknek, amikor állami és egyházi támogatással megépült (1930) a Szt. Imre utca elején az Aszódi Római Katolikus Elemi Iskola. Ekkor megyéspüspökünk **Hanauer Árpád István** (1919-1942), plébánosunk pedig, a hívek által még napjainkban is emlegetett **Tatarek Béla** (1928-1933) volt.

A II. világháború után, majd a kommunista diktatúra idején a tárgyi és a lelki "romokból" kellett újjáépíteni az Egyház-községeket. E nehéz feladat mindenekelőtt **Dr. Pétery József** megyéspüspök (1943-1967) vállára nehezedett, de mivel megalkuvást nem vállaló személye terhes volt a diktatúrának, ezért 1953-ban az Abaúj megyei Hejcére internálták. Az ő szellemiségét képviselte az aszódi plébános, **Dr. Dancsák Sándor** is.

Ennek a korszaknak szomorú állomása a Javitóintézet templomának a bezárása (1950), majd 10 év múlva a lebontása, felrobbantása (1960).

Amiképpen gyengült a diktatúra az országban, úgy jutottak nagyobb élettérhez a magyarországi különféle egyházak. A váci egyházmegye **Dr. Bánk József** megyéspüspök, nemzetközileg elismert tudós egyház-jogász (1969-74) - néhány évig egri érsek (1974-78) - majd ismét váci érsek-püspök (1978-87) irányításával a II. Vatikáni Zsinat szellemében újult meg.

Ezekben az években, az Egyházközségünkben is

jelentős változások történtek. Mindenekelőtt **Szentirmai Endre** plébános (1972-79) templom- és lelki élet felújító munkáját kell kiemelni, aki végrendeletében családi örökségének egyharmadát az Aszódi Római Katolikus Egyházközségre hagyományozta. Megkezdett munkáját **Mándoki**

György (1980-1990) plébános nemcsak tovább folytatta, hanem tovább is fejlesztette, a hitélet és a közösségi élet minden területén.

A "rendszerváltás néven" emlegetett 1990/91- es években Magyarországon a polgári demokratikus viszonyok teljes vallásszabadságot eredményeztek, amelynek áttekintése külön ismertetést érdemel.

A.I.

Aszódi ökumené - avagy: amiről nem ír a lexikon

Ökumenizmus, ökumené hivatalos meghatározása: a keresztények egységtörekvése. - A görög oikéin, 'lakni' szóból ered; idővel az egész lakott földet jelentette, majd az egyetemes kereszténységet, végül a keresztények egységtörekvését (Magyar Katolikus Lexikon)
Amikor én Aszódra költöztem, már egy ökumenikus testvéri közösségbe csöppentem, melynek tagjaival öröm volt megszervezni 2001-ben a budapesti Taizéi Találkozó aszódi eseményeit. Azt hiszem, innen datálódott a barátságom a Kovács-családdal, ahonnan egyenes út vezetett az ökumenikus női világimnapok, majd a nyári napközi táborok megszervezéséhez. Ezeket mindig Kovács Lászlóné, Debóra néni imádságos háttértámogatásának tudatában végeztük. Neki köszönhetjük azt is, hogy az első táborok idején menyének, Mariannak nem kellett a kis Beni miatt aggódnia, hiszen jó kezekben tudhatta őt: a nagymamája vigyázott rá ezalatt. Azonban ha kértük, szívesen lépett elő a háttérből, és osztotta meg velünk saját előadásában kedvenc verseit. Elöttem van

az is, ahogy katolikus unokáit kísérte szombatoként a javítóintézeti szentmisére. Én felolvasóként az első sorban ültem, ők mindig a hátam mögött foglaltak helyet. Különleges jelentősége lett így számomra a liturgiánkban szokásos kézfogásnak, amikor neki mondhattam: „Legyen békesség közöttünk mindenkor!” Úgy éreztem, ez nem csak személyek közötti, hanem felekezetek közötti, krisztusi kézfogás. Mint ahogy ő is kijavított minket, hogy nem barátság ez, ami minket összefűz, hanem valami több: testvérek vagyunk. Igazából most, a temetése, és az emlékezések során fogtam fel és éltem meg ennek az igazságát, amikor a tiszteletére, a tőle való búcsúzásra sok-sok testvér gyűlt össze, és a rá való emlékezés mindannyiunk lelkét magasba emelte. A szomorúság pillanatai is voltak ezek, igen, de a végeredmény mégis Isten dicsőítése, mint ahogy az ő élete is az volt.

Gergő unokája is ráérezett az ő keresztényi mivoltának egyetemességére. Egyszer valami miatt, talán már a betegsége miatt, Debóra néni nem tudott jelen lenni a javítóintézeti szentmisén. Amikor emiatt aggodalmát fejezte ki, talán azért, hogy mit szólnak a hívek - már nem emlékszem pontosan - Gergő azt válaszolta neki:

„Mama, ne aggódj, *te maga vagy az aszódi ökumené!*”
Egyetemes krisztusi, azaz ökumenikus keresztényi mivoltára, szellemiségére szeretnék azzal a verssel emlékezni, amit az ő feledhetetlen, és szívszorítóan hiteles előadásában az egyik táborzáró ünnepségen hallhattam:

Túrmezei Erzsébet:

A titokzatos test

Egy test...

Egyik kezével könnyeket töröl,
másik kezével sebeket kötöz,
a harmadikkal utat épít
szívektől szíveig.
Mind dolgozik: a negyedik,
a századik, az ezredik;
szánt-vet, hidat ver, ültet szüntelen.

Magyarországon és Tanganyikában és Kínában és bárhol a világon,
mindenfelé találsz ilyen kezet,
és mindenütt a menny felé vezet.
S az Ő kezére ismersz boldogan.

Egy test. Sok tagja van.

Egy test...

Egyik szájával gyermeket tanít,
másik szájával szenvedőt vigasztal,
a harmadikkal békít,
a negyedikkel szegények szívének
hirdettetik az evangéliom.
Van száz milliom.

S Magyarországon és Tanganyikában
és Kínában és bárhol a világon,
a vándorutat akármerre járod,
hangját, szavát mindenütt megtalálad,
s ráismersz boldogan.
Egy test. Sok tagja van.

Egy test...

Idáig érzem, ha egy tagja fáj...
valahol messze... túl a tengeren.
És ha szenvedek, szenved mind velem.
Megerősödik, ha erős vagyok.
Parányi tag a csodálatos testen,
hadd énekeljek arról boldogan,
milyen kicsivé válnak
együtt vállalt bajok,
milyen nagygyá együtt az örömök!
Eltűnnek a határok!
Ez a csoda örök,
szent és határtalan!
Örülj, parányi tag, a nagy titoknak:
Egy test, sok tagja van!

Lorencz Klára

A Karitás hírei

Az aszódi Katolikus Karitás rövid nyári szünet után újra megkezdte munkáját.

Még augusztus végén élelmi-szert, teát, tejitalt juttatunk el több rászoruló családhoz, nem csak Aszódon, hanem Domonyban és Ikladon is, mivel a két településen nem működik helyben karitás csoport.

Ezen kívül nagyobb mennyiségű gyümölcs-joghurttal és egy kis csemegével leptük meg a Szent Imre utcai óvodásokat.

Nem feledkeztünk meg az iskolásokról sem. Több családot anyagi segítségben része-sítettünk, köszönve a váci központ támogatásának.

A csoport nagy szeretettel és ásványvízzel, kávéval valamint a hívek által süttött süteménnyel fogadta a GÉZ zarándoklaton résztvevőket, akik egy kis pihenő után tovább indultak Bagra.

Munkánkat sokan segítik, amit ezúton köszönünk, mert így mi is hatékonyabban tudunk dolgozni.

Idén 25 éve, hogy újjá alakult a szervezet aszódi csoportja, szeretnénk az évfordulóról Szent Erzsébet napján megemlékezni.

Klamár Klára csoportvezető

A Podmaniczkyak és Aszód

A fenti címmel jelent meg 2017 nyarán Dr. Asztalos István újabb kötete, aki a Galga menti értékek ismerője feltárója immáron sok évtizede. A könyv előzménye az a művelődéstörténeti előadássorozat volt, melyet a HÉK-ben láthattak, hallhattak az érdeklődők.

A szerző a protestánsá lett Podmaniczky család történetét mutatja be az érdeklődő olvasónak, egy nagyon szép kivitelű, színes, olvasmányos könyv hasábjain. A család-

történet szálai messze viszik az érdeklődőt térben is, időben is, hiszen Podmanin a mai Szlovákia északi, a történelmi Magyarország felvidéki részén található, és a társadalmi ranglétrán fokozatosan emelkedő Podmaniczkyak századokat átívelő története onnan indul, majd Aszódon teljesedik ki, ér véget.

A könyvet a székesfehérvári Vörösmarty Társaság és az aszódi Római Katolikus Egyházközség adta ki. A 132 oldalas munka megvásárolható a szerzőnél 2000 forintos áron.

k.z.

„Itt van az ősz, itt van újra...”

Szeptember 1-ével megkezdődött az új tanév. A hitoktatás megszervezésénél figyelembe kellett venni, hogy az Evangélikus Gimnáziumban megindult az új épületben az alsó tagozatos képzés is. Az idén már ott is összesen 6 osztály indult, ahol heti 2 hittanórájuk van a csoportoknak. A gimnáziumi képzés (5-12. osztály) változatlan maradt. Az idén ott összesen 25 csoport indult. Tehát csak a gimnáziumban 63 hittan órát tartunk. Emellett a Csengey Gusztáv Általános Iskolában is minden évfolyamon van kötelező hit- és erkölcsstan oktatás. Itt 11 hittanóra van hetente a Csengey úti épületben, és 7 óra a Rákóczi úti tagiskolában. Októbertől megke-

dődik az **óvodában** is a hitoktatás. Ott még most zajlik a jelentkezés, mindkét óvodában 1-1 csoport fog indulni.

Aszódon az óvodákban, valamint a Rákóczi úti tagiskolában továbbra is Pongó Csilla fog hitoktatni. A Csengey úti általános alsó tagozatán szintén Pongó Csilla és Adáminé Mihályi Erzsébet oktat. Ebben az intézményben a felső tagozaton 5. osztályt Pongó Csilla, a 7. a-t Adáminé a többi osztályt pedig Kenyeres Anikó oktatja. Az Evangélikus Gimnázium és Általános Iskolában mind hárman kaptak csoportokat, és mellettük még a 9-12. évfolyamokon Utschalott János is főállásban hitoktat. Ezenkívül van foglalkozás a Javító Intézetben élő növendékek részére Oláh Dezső vezetésével. Ő emellett Domonyban és Ikladon is hitoktat az általános iskolákban és az óvodában.

AME

„Szent László királynak vitéz lovagságát...”

A Római Katolikus Egyházközség szervezésében az idén is volt hittantábor. A 40 résztvevő a Rákospusztai Ifjúsági Táborba költözött be 2017. július 17-22-ig.

A hét folyamán a résztvevők Szent László király életével és a hozzá kapcsolódó legendákkal ismerkedhettek meg. Ezt persze nemcsak az elmélkedésekkel tették, hanem sok játékos feladattal, erő és bátorságpróbával, ügyességi feladatokkal. Megismerkedtünk a keresztény ember szükséges fegyverzetével is (Ef 6,13-18).

A legnagyobb próbatétel talán első nekifutásra sokaknak az volt, hogy a táborban se wifi, se térerő nem volt; de azt hiszem sikerült a hét folyamán mindenkinek átélni, hogy nemcsak a technikai eszközök biztosíthatják a kikapcsolódást, a szórakozást.

A tábor programjai között volt elmélkedés, szentgyónási lehetőség, szentmise. De a lelki programok mellett lehetett malomkalácsot sütni, mézeskalácsot díszíteni, célba löni. Megmérhették erejüket és ügyességüket. Természetismereti előadást hallgathattak, és megismerkedhettek a Páris patak völgyének szépségeivel. Természetesen sokat játszottunk, voltak vidám és zenés műsorok is. A legfontosabbat azonban így szövegben nem lehet átadni, azt csak a résztvevők hordozzák a lelkünkben. Olyan ez, mint Jézus színeváltozásának eseménye. A hétköznapokból egyszer felemelkedünk, kiszakadunk az egyhangúságból. Nagyon jó ott lenni, de tudjuk, hogy vissza kell jönni, sőt azt is tudjuk, hogy itt majd jönnek az újabb próbatételek, de a szép emlékek adnak erőt a folytatáshoz.

Köszönjük a csoportvezetők munkáját és azt, hogy feláldozták a szabadidejüket, valamint, hogy színesebbé tették a programokat. Mindenféle anyagi támogatást ezúton is szeretnénk megköszönni azoknak, akik hozzájárulásukkal segítették a táborunkat.

AME

Egyházközségi híreink – tények és tervek

AZ ELŐZŐ HÍRADÓ MEGJELENÉSE ÓTA TÖRTÉNT FONTOSABB ESEMÉNYEK:

- Május 14-én a 11 órás szentmise keretében volt az elsőáldozás, 27 gyermek találkozott az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztussal.
- Május 18. – Az Ökumenikus Napközis tábor résztvevőinek tartottak szülői megbeszélést.
- Június 10-én a Cursillo Lelkiségi közösségének volt egész napos találkozója nálunk.
- Május 27-én a Hatvani Esperesi Kerület hitoktatóinak volt területi képzése a HÉK-ban.
- Június 30-án Dr. Asztalos István ny. múzeumigazgató könyvbemutatójára került sor.
- Július 3-7. – Ebben az évben is mi adtunk helyszínt az Ökumenikus Napközis Tábornak.
- Július 17-22. – Az egyházközség által szervezett hittantábor volt Rárópusztán.
- Két alkalommal (máj. 31-én és aug. 26-án) egész napos szentségimádásra volt lehetőség.

- Szeptember 9-én vendégül láttuk a Galgamenti Élő Rózsfüzér zarándokait egy kis agapén.
- Szeptember 10. – Veni Sancte volt a 11 órás szentmisén.

VÁRHATÓ ESEMÉNYEK:

- Szeptember 28. – Területi képzés a esperesi kerület hitoktatóinak.
- Október 1. vasárnap 18.00 – Zenei világnap alkalmából templomunkban szervez hangversenyt Énok-Nagy Levente.
- Szervezés alatt áll a Napsugaras őszi, az idősebb generáció köszöntésével.
- Rendszeres a Bémálkozásra készülők felkészítése.
- Újból meghirdetésre kerül az elsőáldozásra készülőknek a havi egy szombat délelőtti felkészítő foglalkozása.

Egy levél kapcsán

Nem a postás kézbesítette azt a levelet, melyet az Egyházközségi Híradó alapító szerkesztőjétől, Dr. Asztalos Istvántól a minap kaptam. E-mailben küldte s a közjóról írt aggódva. Egy rövid részletet had adjak most közre:

„...egy kicsit kevésnek találom a „szerzői gárdát”. Mégpedig a „jövőről”, a holnap aszódi templomba járóiról – szerintem – kevés a tudósítás. Na igen, kapunk egy tájékoztatást a hittantáborról, a hittanbeíratásokról, de arról még nem nagyon olvastam, mondjuk valamelyik **hitoktató** cikkében (Nota bene! Hány hitoktató van? Erzsikén kívül más hitoktató írt már cikket?!), hogy miképpen folyik 10 hónapon át az aszódi (domonyi, ikladi) római katolikus iskolások hitbéli képzése.”

Úgy gondolom a felvetés, amit Pista bátyám nemes egyszerűséggel öregkori morgolódásnak aposztrofált levele végén, nagyon is helyénvaló, mert valóban kevesen írjuk-készítjük a lapot! Évek óta pró-

bálok újabb híveket bevonni a munkatársi körbe, de be kell vallanom vajmi kevés sikerrel. Mindez nem azért van, mert nem volna miről írni, hiszen, Istennek hála, sok minden történik egyházközségünkben. Mi több, biztosan sokan és sokféleképpen élnek meg például a HÉK-ben zajló eseményeket, legyenek azok ismeretterjesztő előadások, cursillo-összejövetelek, karitászi találkozók, családi napok, filmklub és sorolhatnám még a példákat.

Gondolom a hitoktatóknak is van mondanivalójuk az általuk végzett fontos pedagógiai tevékenységről! Nosza, rajta, lapunk hasábjai rendelkezésükre (is) állnak, évi 3-4 alkalommal, egy-egy írás erejéig. Tovább lépnék: az sem volna baj, ha a diákok írnának az őket ért élményekről, az őket oktatók, vezetők írásait is szívesen látnánk. Egy dolog a fontos csupán, hogy minden cikk egyházközségünk életéről szóljon, hogy az élő hitéletre adjon hírt a közösség számára.

A munkatársi kör bővíthető, minden tollforgatót szeretettel várunk! Annál is inkább, mert akkor jó egy önkéntes alapon verbuválódó szerkesztőség összetétele, ha abban minden korcsoport képviselteti magát. Mert csak így remélhető, hogy amikor eljön a váltás ideje, lesz kinek átadni a lap szerkesztésének feladatát.

Klamár Zoltán

Temető

Újból és újból visszatérő probléma a temetőnél, hogy a Kard utcai beketőnél folyamatosan felhalmozódik az illegális szemét. A törvényi szabályozás és a könnyebb tisztántartás érdekében született meg a döntés, hogy a temető ezen szakaszán is megtörténjen a lezárás, ill. a korábban illegálisan kibontott kerítésszakaszokat helyreállítsuk. Sajnos ezzel kapcsolatban nagy volt az ellenállás, sokan a temetőbe járók közül is nehezményezték ezt, mások pedig drasztikusabb módszert választottak. Az elkészült kerítést megrongálták, majd később lelopták. Ez ügyben a

rendőrségi feljelentést tettünk.

Mindenkit szeretettel kérünk arra, hogy segítsenek a temető tisztántartásában. Tartsuk tiszteltben mások kegyeleti helyét. A temető tisztántartása mindannyiunk feladata, azzal, hogy az elszáradt virágokat és egyéb temetői hulladékokat a megfelelő tárolóba helyezzzük el, illetve a szeretteink sírját és annak közvetlen környezetét tisztán tartjuk. Mindkét kijáratnál ott vannak a szeméttárolók, a keletkezett hulladékot kérjük, hogy távozáskor ott helyezzzék el.

Közeledik Mindenszentek ünnepe. Azok, akik új síremléket állítottak és szeretnék megszenteltetni azt, a sekrestyében jelezzék. Azokat pedig, akiknek lejárt a sírhelymegváltásuk (25 év), és továbbra is rendelkezni szeretnének a sírhely felett, arra kérjük, hogy jelentkezzenek a plébánián vagy a temetőgondnoknál az újraváltás ügyében.

Tájékoztatásul újra közöljük a díjszabásokat:

Megnevezés	Egyes sírhely	Dupla sírhely	Urna sírhely
Önkéntes hozzájárulást fizetőknek	12.000,-	24.000,-	8.000,-
Nem fizetőknek	30.000,-	60.000,-	20.000,-
Sírkőletétel	12.000,-	18.000,-	
Egyszeri adomány	10.000,-	Újraváltásnál is!	

MISEREND – EGÉSZ ÉVBEN

Templomban: Hétfő, kedd, csütörtök és péntek Szerda Vasárnap*: A 11 órás szentmise karácsony és húsvét első napján a Javító Intézet kápolnájában van. Májusban 17.30-kor kezdődik a litánia, utána a szentmise.		17.30 7.00 8.00 és 11.00
Javító Intézet	Szombat	17.30
Domonyban	Vasárnap	9.30

TEMPLOMUNK
Szentháromság Templom Aszód, Szent Imre u. 17.
KÁPOLNÁNK
Jézus Szent Szíve, Baross u. 2.

Szerkeszti a Képviselő – testület megbízásából:
Dr. Klamár Zoltán (PhD)
Lektor: Pernye-Klamár Sára
Számítógépes tördelés: Varga Ilona
Készült: Kucsák Nyomda, Vác - 100 példány